

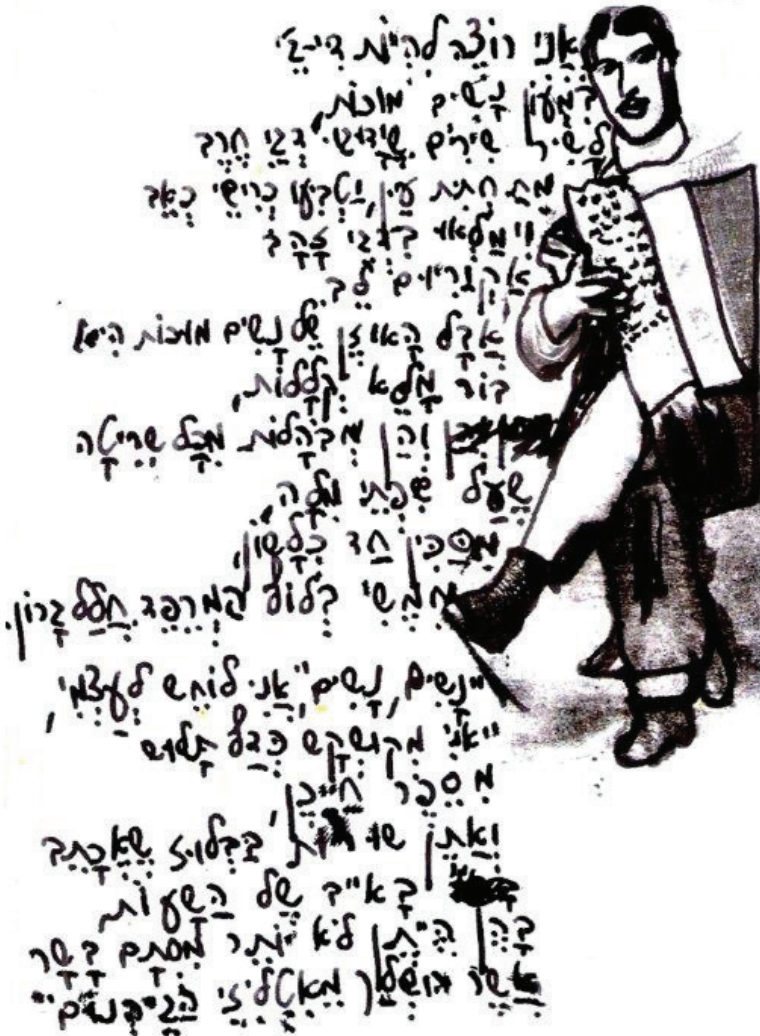
שירה

ד"ש למלצרית מאוויה

צ'ט לאמלצורית
מכור גסלוגתים קאניקוסל אינג
זאצק גיג זיק באזולס
לאני זאא אטול קקרוים
שוקקטי קזו שחוני
א גשולסן.

מעון נשים מוכות

יובל פז

יהודה המכבי 60

כָּאֱלוֹ נִפְלֵ שׁוֹבֵר סֵלַע
מְכוּכָב אַחַר
נִשְׁתַּל בְּאַדְמָה וְהַצְמִיחַ
אַטְלָס אֲרָכִיטְקָטוֹנִי

רַגְלוֹ הָאֲחַת קוֹנְדִיטוֹרִיָּה
וְהַשְּׂנִיָּה – חֲנוּת פְּרָחִים
וְהוּא נוֹשֵׂא עַל כַּתְפָיו אֶת הַשָּׁמַיִם
שֶׁהָיוּ הַבַּיִת שְׁלִי.

יְכַלְתִּי לְהַשְׁתַּרְעַע עַל הַרְצָפָה הַקְרִירָה
בְּחֶדֶר הַמְדַרְגּוֹת וְלִנְשָׁם
אֶת רִיחָה הַמְתוּקָה שֶׁל הַהַמְתַּנָּה
לְאַמָּא שְׁתַּכְּף תַּחְזוֹר.

הַיּוֹם הַמְרַפֶּסֶת מִפְּהֶקֶת אֶת הַזְּמַן
וַיִּמְעַץ הַשְּׂזִיפִים הַנְּדִיב
נוֹתְרָה פֶּסֶת מְאַבֵּק עַל חֲנִיָּה
לְלִקְוֹחוֹת הַמְסֻפָּרָה שְׁנַפְתָּחָה מִמוּל.

כְּשֶׁאֲנִי מִבֵּיט לְמַעְלָה
אֲנִי רוֹאֶה אֶת הַבַּיִת
כְּפוּף עַל מְקַל
זְכְרוֹנוֹתֵי.

מנוחת צהריים בבנימינה

יִצְאָתִי מֵהַשַּׁעַר
חֲצִיתִי אֶת הַכְּבִישׁ
טַפְסָתִי עַל הַחוּמָה
וְקַפְצָתִי לְתוֹךְ בַּיִת הַקְּבָרוֹת.

מִחֶפֶשׁ בֵּין בְּתִי הָאָבוֹן הַקְּטָנִים
וְשִׁמּוֹת הַדְּיָרִים בְּאוֹתֵיּוֹת מְהֻדָּרוֹת חוֹלְפִים בִּי
כְּאִלוּ הָיוּ רְשִׁימַת שַׁחֲקָנִים מְאַרְץ רְחוֹקָה
שֶׁמִּקְרִיא בְּאֲדִישׁוֹת כְּרוֹז בְּאֲצֻטְדִיוֹן.

בְּקֶרֶן אֶחָד הַשְּׁבִילִים רְאִיתִי אוֹתוֹ
בְּתַפְאֶרֶת פְּסִי הַבוֹרְדוֹ-כַּחַל
עֲזוּב כְּמוֹ יֶלֶד שְׁנוֹתֵר אַחֲרוֹן
וּמְחַכֶּה בְּקֶצֶר רוּחַ לְהֶאֱסֹף אֶל בֵּיתוֹ.

הָאֵם הַמְתִּים שׁוֹמְעִים
נְקִישַׁת כְּדוּרְגָל תּוֹעָה עַל גַּג בֵּיתָם?
הָאֵם מְנוּחָתָם מוֹפְרַת לְרַגַע
בְּעָרֵב שְׁבַת אֶחָד?

הַתְּקַרְבָּתִי לַחוּמָה הָאֶפְרָה
וּבְבַעֲיָטָה מְדוּיָקָת
הַנְּחֻתָה בְּרִצְלוֹנָה בַּחֲזָרָה אֶל הַדָּשָׁא
לְקוֹל צְהֵלוֹת הַשְּׁמֻחָה שֶׁל הַיְלָדִים.

ייבוש באגמון החולה: שיר העגלה

לתלמידי כיתות י"ב
כפר הנוער אלוני יצחק
מרץ 2016

עֲפְרוֹנֵי מְצִיץ וּלְיָדוֹ בְּרוֹז מְשׁוּיֵשׁ
בוֹאוּ נְהִיָּה בְּשֶׁקֶט רַגְעַ
רוֹטֵן הַטְּרַקְטוֹר
וְאוֹלֵי נְרָאָה אֶת צֵב הַבְּצוֹת
בַּחֲרֹף הִיָּה פֹה נַחְלִיאֵלִי צֶהֱב
בְּבִקְשָׁה לֹא לְעִמּוּד כִּי עֲלוּלִים לִפְל
מִטָּס שֶׁקֶט שֶׁל עֲגוּרִים
לְהֵק דּוֹאָה לְקִרְאֵת הַלְּיָלָה
מִתְכַּוֵּנִן לְנַחַת יֶלֶד
רֵד שֵׁם מִהָאוֹפְנִים וְתַחְזִיר מִיָּד לְמָקוֹם
נּוֹזֵף צְרוּד הַטְּרַקְטוֹר
וְהַמְּלִים שְׁלוֹ עֵיפּוֹת כֶּבֶר לֹא עִפּוֹת
כְּמוֹ לְהֵקֵת דְּיוֹת שְׁחֵרוֹת מְשַׁעֲמָמוֹת
שֶׁמְסֻרְבוֹת לְגִדּוֹד
שׁוֹקְעוֹת לְאֵטֵן בְּמִים
מְכֻסּוֹת אֶת אֲגַמּוֹן מַחִי
הַמְּשׁוּעַ לְמִנּוּחָה
הַמְּתִיבֵשׁ

אִם תִּסְתַּפְּלוּ יְמִינָה
בְּשֶׁעָה 2 שְׁלָכֶם
זֶה לֹא שֶׁקֶנְאִים
זֶה לֹא חֲסִידוֹת
זֶה לֹא אֲנָפוֹת
פְּלִמִּינְגוֹ, מִי אָמַר?
כָּל הַכְּבוֹד
רַגְעַ
רוֹאִים חֲזִיר בָּרָ?
שֵׁם שֵׁם רוֹאִים אֶת הַכֶּתֶם הַשָּׁחַר?
מִשְׁתַּעַל הַטְּרַקְטוֹר
וְזֶה הַסִּיקְסֵק שֶׁחֹר הַחֲזָה
נִזּוֹן מִחֲרָקִים וְתוֹלְעִים
בְּבִקְשָׁה לֹא לְאָכֵל בַּעֲגָלָה
לְיָדוֹ שֵׁם לְמִטָּה הַנוֹטְרִיָּה
הִנֵּה אַחַת בְּמִים וּשְׁתִּים בְּגִדּוֹת
מִי רָאָה? לֹא צְרִיךְ לְצַעֵק

מבחן בהיסטוריה

"כְּדֵי לְהַצְלִיחַ בְּבַחְיִנָּה
עֲלֵיכֶם לַעֲנֹת תְּשׁוּבוֹת רַחְבּוֹת וּמִסְבָּרוֹת
תְּמִיד עַל-פִּי מִבְּנֵי הַשָּׂאֵלָה וְחִלְמֵי הַשּׁוֹנִים"

שְׁמוּנָה-עֶשְׂרֵה שָׁנִים
הַהִיסְטוֹרְיָה שְׁלֵךְ נִמְשָׁכֶת -
נִקְדָּה בְּלִתִּי-נִרְאִית עַל מַפֵּת הַנִּצָּח

וּמֵאֵז אֲנִי כוֹתֵב אֶת מִבְחָן חֵייד
מְנַסֶּה לַעֲנֹת בְּפְרוֹט וּבְהִרְחָבָה
לְנַמֵּק תְּמִיד לְמָה כֵּן וְלֹא אַחֲרָת

וְאֵיךְ כְּתוּב אֶחָד עַל שְׁמֵלֶת נִפְשֵׁךְ
הוּא חַר שְׁחַר עֵנֶק שְׁבוּלֵעַ
אֶת כְּדוֹר הָאָרֶץ כָּלוֹ

וְאֵיךְ שׁוֹב מְסִתִּים הַזְמַן
וְהַהִיסְטוֹרְיָה לְעוֹלָם
לְעוֹלָם אֵינָה חוֹזֶרֶת

כדור פורח בחדר לידה

כמו פליט מבטן האדמה
תשוש מדרוך ספוגת מים ודם
מבטך מוטח אל קרקעית החיים
ודעתך נחה על עמוד טרמיקה חמים.

קולך מציץ - אני כאן
בעיניך חרוטה תובנה
של מי שהיה פה כבר
וחזר לגלגול נוסף.

ממלא את האויר בנשימות רושפות
אתה כדור פורח בחדר לדה
כדור פולח בשאלה
למה?

ציפור עומדת בשמים

אני אומר לך שאין כלום.
הציפור עומדת בשמים
אורכת לרסיס לחם
עורגת לענף עצ.

שום דבר לא השתנה.
אנחנו שתולים באדמה
אורכים למשב שמש טרי
אורגים את הכאב באהבתנו.

14.2.2016

עודד מנדה-לוי

ח"ן

איש לא העלה על הדעת את הסוף. החלו להתיר התרים. הוא קבל הפל ברגש תודה ילדותי, בחינוך של חן. בקש לא לאבד זמן. לסיים את ימי החול של המחלה, ולשוב הביתה אל שלחן העבודה. לתל-אביב. עברו הימים הקשים, החם חלף, וכוחות חדשים באו אל הגוף. בקש שמנייה תצא לטייל בגן הסמוך. בעל בית החרשת למשי כבר שחרר את אחיזת ידו ממעקה הברזל שלצד המטה. אנשים באו והלכו. לניתי אותם בעיני. "אפלו לחלות ביחידות לא נותנים לי", לחש. רצה לדעת מה נעשה שם, מה אומרות הידיעות. מישהו ספר לו על לילה של פגיונות ארבים, על משפטים מהירים. המשורר הקשיב ושתק. לרגע נדמה היה שהנה הוא מתרחק, אבל קולו צלצל צלצול כה יפה, כאלו דבר מבעד לצעיף דק. "הצדק זהו הסוף", אמר, "הסוף המאיר, הוא יבוא בשביל כלם, הוא שווי המשקל של העולם". זעה התאגלה על המצח. הוא ידע. רק הרוח נצחי. ראשית ואחרית. הערב החשיך והאפיל יותר ויותר. ראשו הגדול של המשורר נח צהב על גבי הכר הלבן. העינים נעצמו. בפל היה זיו רך ובהיר. הוא הרגיש עצמו קל מן הקצה ועד הקצה. ובתוכו רוחה, כאלו יצאה פתאום מסמטה לרחבה גדולה.